

PRVA DRAMSKA PREMIJERA NA DUBROVAČKIM L JOŠ JEDAN ODLIČAN POSAO BOBE JELČIĆA

PIŠE PAVICA KNEZOVIĆ
 BELAN

Bilo je to doista dobrih nekoliko dana za Bobu Jelčića. Prvo je filmom "Obrana i zaštita", iako filmski autsajder, pomeo Pulu, osvojivši rekordnih sedam Arena u glavnim kategorijama. Onda je dan nakon trijumfa u Puli na Dubrovačkim ljetnim igrama imao premijeru predstave "Allons enfants", koju potpisuje s Natašom Rajković, svojom stalnom suradnicom. I s ovom predstavom su Bobo i Nataša uspjeli, ironizirali su aktualni politički trenutak istovremeno uspjevši iz tako ružne teme kao što je politika kondenzirati i posve lijepu i nježnu teatarsku poetiku.

Fino tkanje

S prvim dijelom glasovite "Dubrovačke trilogije" Ive Vojnovića predstava dijeli tek ime. I dok kod Vojnovića pratimo što se dogodilo u Dubrovniku 27. svibnja 1806. godine, kada su Francuzi okupirali Grad, kod Jelčića i Rajković smo uključeni u sjednicu dubrovačkog Gradskog vijeća.

Prva dramska premijera ovogodišnjih Igara dobra je predstava za koju se nadamo da će se ipak duže zadržati na repertoaru od prošlogodišnje It predstave, Büchnerove "Dantonove smrti" u režiji Olivera Frlića. Kao da nitko nije primijetio da nije uvrštena na ovogodišnji repertoar! U organizaciji festivala su mi rekli da nije bilo interesa za predstavu (za razliku od "Medeje" koja je ogromni hit) i da su procijenili da im se ne isplati ulupati još 100.000 kuna u obnavljanje predstave

Predstava 'Allons enfants' ironija je političkog trenutka, a premijeru je imala dan nakon redateljevog trijumfa u Puli

Nakon 'sjednice' na kojoj je publika izmiješana s glumcima, predstava se seli ispred Vijećnice gdje je napravljeno nekoliko društvenih kružoka

koja nikoga ne zanima. I dok je Frlićeva kritika društva bila silovita i mučna, Bobo Jelčić i Nataša Rajković su nam ipak ponudili - fino tkanje.

Apsurdno i nadrealno

Prvi dio se događa u dubrovačkoj vijećnici. Publika, zajedno

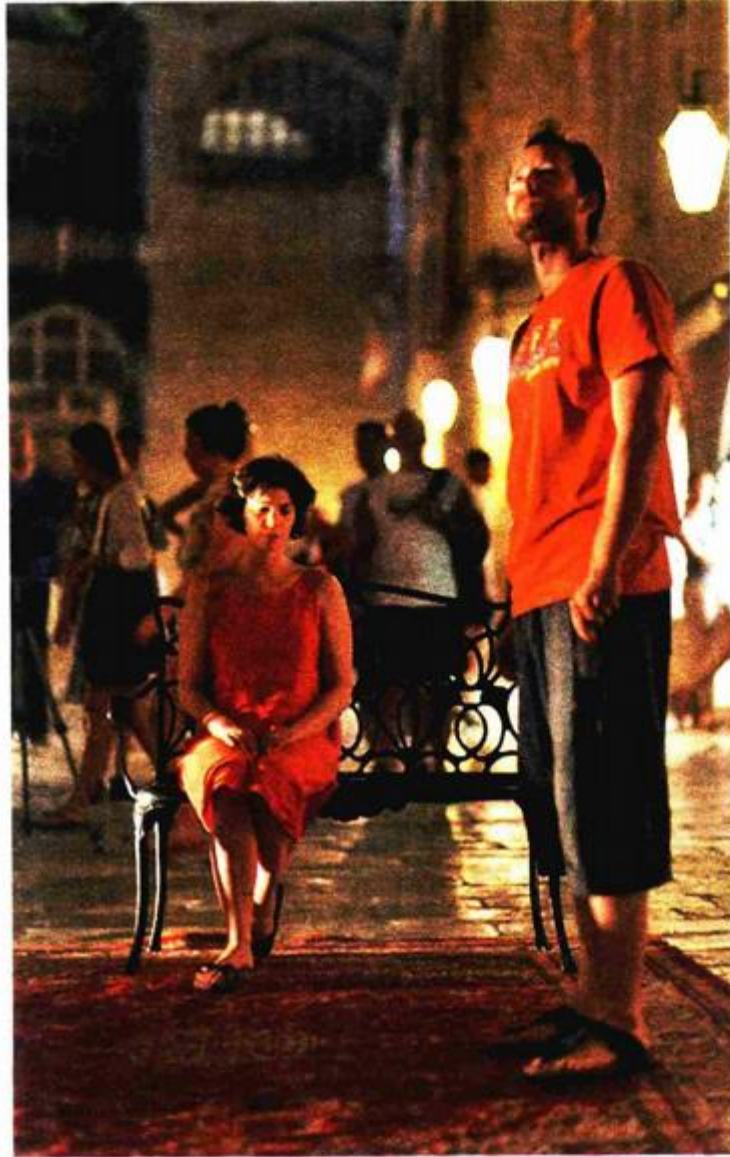
s glumcima, sjedi na vijećničkim mjestima, kao da smo i sami protagonisti tog političkog čina. Sjednicu vode Perica Martinović i Krešo Mikić, a vijećnici među nama su Marija Škaričić, Dina Puhovski, Nikša Butijer, Marko Makovičić, Edi Jertec i Jerko Marčić. Ono što se prvo primijeti je istančana koreografija političkih gesti. Sve ono što smo toliko puta vidjeli u prijenosima saborskih sjednica ili gradskih skupština; došaptavanja, energična mahanja rukama, agresivni ili pak pokroviteljski govor tijela, glumci su pretvorili u gotovo klaunovsku gestikulaciju. Svima su im usta puna političkih floskula:

potrebi da se nadide stranački interes za opće dobro, o nužnoj poduzetničkoj klimi, o fiskalizaciji, punjenu gradskog, odnosno državnog proračuna... I sve je to dovedeno do nježnog, gotovo beckettovskog apsurga. Jer koliko god se trudili, glumci nisu uspjeli postati onoliko antipatični koliko stvarni političari doista jesu. Iako se u predstavi lako mogu pročitati aktualne dubrovačke političke teme, kao što je Srđ, koalicija HDZ-a i SDP-a u gradskoj vlasti, posve je univerzalna i može se primijeniti na bilo koju hrvatsku ili europsku političku situaciju. Na trenutak je ta interpretacija politike nalikovala i na vrhun-

JETNIM IGRAMA: 'ALLONS ENFANTS'

Bobo Jelčić je komad radio sa svojom stalnom suradnicom Natašom Rajković

ti, njihova tijela su se ispreplela u nešto što sami glumci zovu, kako sam poslije saznala, bedem ljubavi. A poruka je jasna: svak se sa svakim...

Bez kraja

Drugi dio se odvija ispred Vijećnice. Napravljeno je nekoliko društvenih kružoka, a u centru svakoga je jedan glumac. Publika s njima sjedi, sluša njihove priče i vrlo brzo se uključuje u raspravu. I dok su neki od njih u starim ulogama, iz gradske vijećnice, drugi su si izmislili nove priče. Tako preko Siniše Ružića telefonom možete razgovarati s predsjednikom, Marko Makovićić nastavlja objašnjavati potrebu za poduzetničkom klimom, Krešo Mikić zajedno s jednim dječakom priča neke gotovo mistične priče o svakodnevici nekog starog čovjeka... Sve je to nevjerojatan i neočekivan antipod onoj političkoj gvalji kojoj smo prisustvovali unutar gradske vijećnice. Super je to što se i sam počneš vrlo brzo osjećati dijelom predstave, kao i to što zapravo predstava nema kraja, već se istopi u nekakvom fade outu.

Svi glumci su dobri, a predstava s jednom posve ružnom temom lijepa i na neki čudan način privlačna. Kao da bismo je mogao gledati još jednom i još jednom... To je ta lijepa kvaliteta kazališta koji rade Bobo Jelčić i Nataša Rajković; predstave rahle forme koje se neprestano mijenjaju i kao da nam ne nude neku artifičijalnu sliku stvarnosti već tek našu svakodnevnicu u neznatno pomaknutom okviru. ●

ski britke britanske sitcome u stilu "Da, ministre!"

Na početku predstave su uloge jasne; Perica Martinović i Krešo Mikić su poput starih korumpiranih matrona, Marko Makovićić je mladi političar koji govori potpuno birokratiziranim jezikom, Edi Jer-tec kao da je Slaven Tolj, Marija Škaričić je ona koja se buni protiv svega, Siniša Ružić je predsjednikov čovjek, Nikša Butijer i Jerko Marčić su ljudi iz naroda koji za sve nalaze rođačka rješenja, a Dina Puhovski je jedna posve nadrealna pojava koja umjesto da govori - pjeva, no savršeno dobro razumijemo o čemu zapravo ona to. I predstava je najbolja

kada prijede u ono apsurdno i nadrealno, kada protagonisti počnu vikati i ritualno dizati ruke za ili protiv. Pri kraju sjednice u raspravu se sa svojim problemom uključuje i stariji gospodin Tomislav Čokljat (izabran na audiciji među građanima Dubrovnika) koji se savršeno uklopio u predstavu.

A sam kraj prvog dijela podsjetio me na finale ekranizacije "Parfema" Patricka Süskinda, kada ludog parfumera žele smaknuti, a on pred razjarenom gomilom otvori bočicu s esencijom ženskosti i svi se prepuste ludoj, koreografiranoj orgiji. Pa je tako bilo i na ovoj sjednici Gradskoga vijeća. Svi su se počeli ljubiti, grli-